

L'Esquella de la Torratxa

ANY I - Núm 2490 - 15 cts. - Atrassats 30

PER QUÈ DEJUNA LA GENT?

Per no estar més gras

Jo per malà de gana a la solitaria

Aquests dejunaran perquè s'els hi està cremant el menjar.

Nosaltres dejunem perquè tot s'ho menja la modista de la noia

Nosaltres perquè estem a la "sopa"

...perquè s'els hi ha menjat el gat

Per conservar la "línea"

(La solterona) La que dejuna tota la vida

Per gust o entreteniment—o per no haver res calent

NOVEDADES Teatre Català

Avui, divendres, nit, programa Soldevila

**ELS MILIONS DE L'ONCLE
i CIVILITZATS TANMATEIX**

Demà, tarda, **LA MARE**

Nit, debut dels artistes francesos
ROBINNE ET ALEXANDRE

Diumenge, a dos quarts de quatre, **L'ANELL
MERAVELLOS**. A tres quarts de sis, **ELS
MILIONS DE L'ONCLE i CIVILITZATS
TANMATEIX**

Es despatxa a comptaduria

EDEN ASALTO, 12 Dancing de las mil y una noches

DE CINCO TARDE A TRES DE LA MADRUGADA

GRAN ÉXITO de la preciosa **Mimosa** en sus cantos argentinos.

A la 1¹⁵ de la noche:

LAS TROMPETERAS DEL TURQUESTAN
y el formidable AS de la danza **BECERRA**

Tarde y noche: **ATRACCIONES** y la

ORQUESTA CRIOLLA «PARELLADA»

con Bandoneón y Sierra argentina **EL CANTADOR «EL PUN-
TANO»** y **LOS NEGROS SAM**

ÉXITO DE MILE. **POPPY**

La estatuaria de la danza, por primera vez en Barcelona

OLYMPIA

Dissabte, nit, **AIDA**, per les senyorettes Za-
waska i Toini i els senyor Sullivan, Guicciardi,
Masini i Carbone. Diumenge, tarda, **LOHEN-
GRIN**, per les senyorettes Fumagalli i Toini
i els senyors Parmeggiani, Guicciardi, Togli-
ani i Carbone. Diumenge, nit, **MANON**, per la
senyoreta Malvina-Bovy i els senyors Burdino,
Togliani i Masini.

Es despatxa en Comptaduria per a aquestes
tres funcions

Teatre Còmic

LA SEGONA VERSIÓ DE

J O Y - J O Y

Tots els dies grans èxits de **HARRY WILLS**

Demà dissabte, debut de la ballarina **JOHNSON**

**BICICLETES
MOTOR
Accesoris i Sports**

SANROMA

Balmes, 62 - Telèfon 1445 A - BARCELONA

D. Salvador Subirats, avisador del «Teatre
Apo'o» de Barcelona (MALALT)

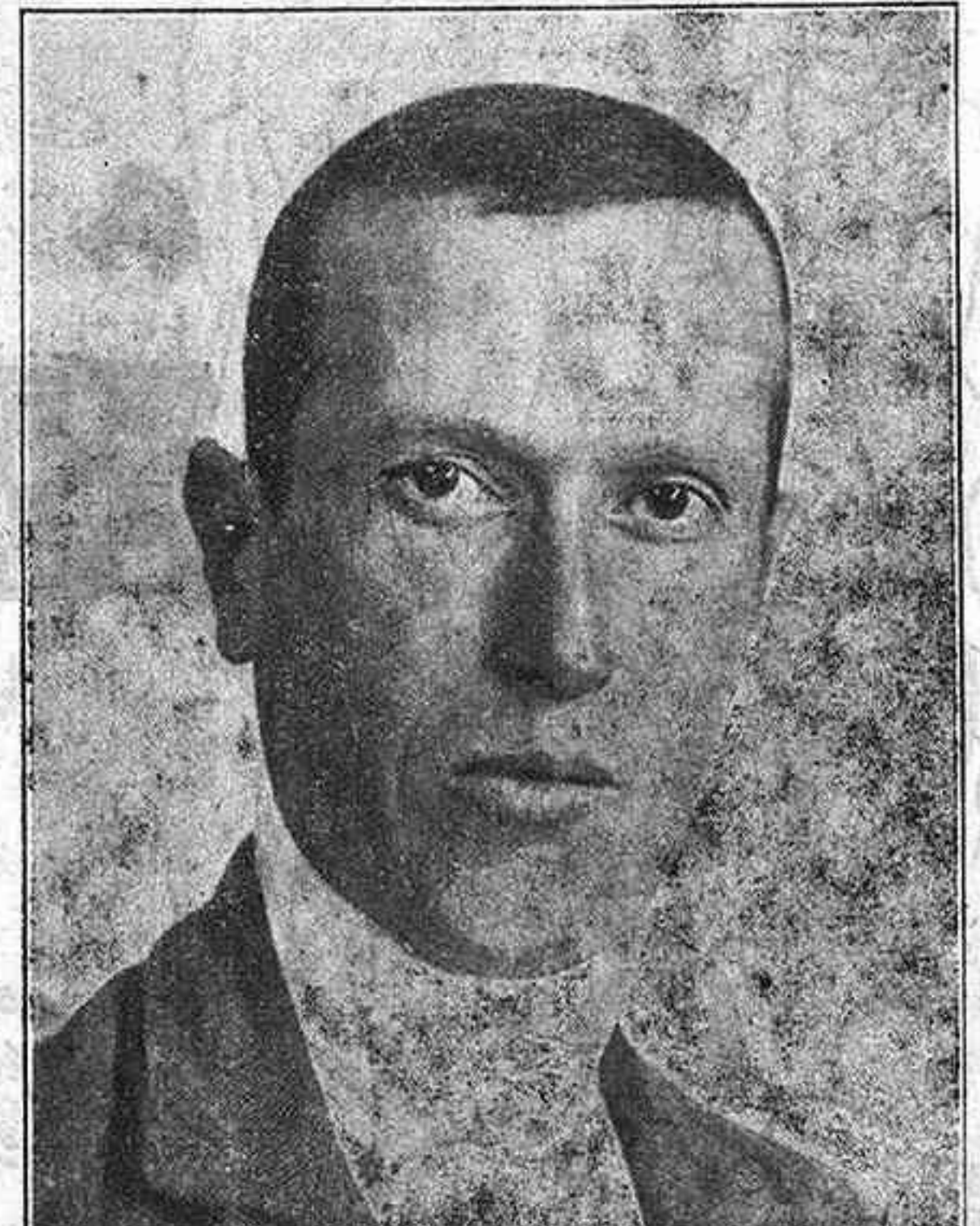
ESPECÍFICS SEROLFORINA

Testimoni

Més d'un any sense poder treballar,
amb 3 flascons d'**EMULSIO SE-
ROLFORINA**, combinat amb 5
flascons de l'**ANTIREUMATIC SE-
ROLFORINA**, he aconseguit el gua-
riment radical de l'anèmia i reuma.
Recomano la **SEROLFORINA**, és
l'únic que per agraïment puc fer.

REUMATICS! ARTRITICS!

si preneu nostre **ANTIREUMATIC
SEROLFORINA** us guarireu radi-
calment. Fullets amb testimonis gratis

D. Salvador Subirats
(CURAT)

HERPES - SIFILIS - TUMORS - ULCERES - GRANS - ECZEMES

Depuratiu **SEROLFORINA**, és el millor i no n'hi ha cap que el superi
TOS, BRONQUITIS, ASMA, ANEMIA demaneu l'**EMULSIO SEROLFORINA** i veureu el resultat
en el primer flascó. Mils de malalts desdonats han aconseguit el seu guariment amb aquests específics

Laboratori i Venda: Comte de l'Asalto, 8. — Dipòsits: Segalà; Farmàcia «La Cruz», Avinyó, 27; Tarrés, Carmen, 87;
Alsina, Passatge del Crèdit; Doctor Dou, Aribau, 72; Rubió, Plaça Reial; Tarin, Salmerón, 78; Català, Muntaner, 83;
Llofriu, Ronda Sant Antoni, 15; Sayol, de Badalona; Serentill, de Badalona Arimón, de Granollers

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona:
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

UN PERIODISTA INDISCRET

Praga acaba d'haver-hi un llarg procés contra un periodista, per la senzilla raó de què aquest periodista fou indiscret, motivà un divorci i remogué l'escalafó del Teatre Oficial Popular. Segons tenim entès, d'una temporada teatral a l'altra fou acomiadada una excellent actriu. Ella tenia la convicció de què havia estat posada al carrer perquè no havia sabut cedir a les insinuacions amoroses del director, el qual, amb una insistència senil, la perseguia des de feia anys, inclús deixant entreveure al públic que entre l'actriu i ell hi havia quelcom més que el tracte oficial de l'escenari.

L'actriu no tingué més remei que callar i cercar-se la vida en altres formacions artístiques. Però veus ací que al cap d'uns mesos, en un cafè del Passeig Elegant, es troben el director i l'actriu. Es saluden, es parlen i ell li diu:

—Si vol tornar a treballar al teatre pot tornar-hi, però abans es té d'entendre amb mi.

Ella s'hi nega i ho comunica a un repòrter, crec que del "Pravo Lidu" o del "Narodni Listy" qui, amb una ploma feréstega i dura, ho comunica al públic amb un dolç "potin". El "potin" fa el seu fet. La dona del director pega a aquest; aquest vol pegar al periodista; l'empresa del teatre troba immoral l'actitud del director, qui està a punt d'ésser acomiadat degut al rebombori que es produeix en un ambient de calma, pau, tranquil·litat i bons aliments; un pretendent de l'actriu vol desafiar-se amb el director... Llavors aquest posa un plet per difamació i el periodista va a la barra, però té un testimoni transcendental: el de l'actriu.

La dona del director, que és una dona que resol les coses a bufetades, de poc més es suïcida... per últim, es divorcia.

Durant el procés s'ha plantejat el cas de què si els pe-

riodistes poden dir-ho tot als diaris i si determinades qüestions deuen prohibir-se de fer-se públiques.

El repòrter ha dit durant les declaracions:

—La premsa té una valor d'escàndol que cal aprofitar per a què els homes dits d'ordre tinguin por de fer coses lletges. Generalment són la gent seriosa la que és més capaç de fer bretolades, grosses bretolades. Sense el meu article vostès no haguessin sabut que en el Teatre Oficial, més que pels mèrits, s'hi entra i s'hi viu segons l'estat eròtic del director. Això és una bretolada. Si ell no hagués fet proposicions deshonestes a aquesta criatura, jo no hauria pas escrit l'article. És a ell que s'ha de culpar i no a mi per haver reflectat un morbós estat de consciència d'ell.

I el que és més gros, el periodista va afirmar solennement que cada vegada que sabés que davant d'ell hi havia una injustícia i ell podia explicar-la, ho faria convençut de què el dia que tothom tingués por de veure's a la barra i a la vergonya pública, deixarien de fer-se moltes porqueries.

Trobem que té raó.

El dia que la premsa perdi aquest viu instint de safaretx, perdrà aquell to agredolç de la indiscreció que és tan amable al paladar dels curiosos.

FRANCESC MADRID.

CAPDEVILESCA

L'altre dia fou detingut Lluís Capdevila. Sortosament fou cosa de poques hores.

Això ens recorda una anècdota d'ell que us direm a cau d'orella, molt baixet, per a què no s'enfadi l'autor de les famoses "Memòries d'un llit de matrimoni".

Quan feia de revolucionari per romanticisme, i portava un barret ample com la vela d'uns "caballitus" i no tenia panxa, fou detingut i conduït al Palau de Justícia, on el tancaren en un calabós.

Això passava a les sis del matí, i el nostre home, que havia anat de *juerga* aquella nit, s'estirà en un banc i es posà a dormir tranquil·lament.

Els periodistes, que són bons xicots—ara també ho han demostrat—feren gestions per a aconseguir la llibertat d'En Capdevila. Les seves gestions tingueren èxit a les nou de la nit.

Però a les nou de la nit, En Capdevila, que havia sopat i s'havia fet portar un llit, ja tornava a dormir.

Els periodistes el despertaren:

—Apa! Ets lliure!

El nostre home s'assegué al llit, es posà el monocle, i preguntà:

—Quina hora és?

—Dos quarts de deu.

—Del matí?

—Del vespre.

—Bah, bah!—féu En Capdevila—. Ara ja m'he despullat i tinc son... Que em cridin demà a les onze!

I es tornà a adormir.

VOLAR

Volar té els seus encisos, però mai no s'havia vist un encís tan gran com aquest empresonament dels aviadors uruguaïans que volien travessar l'Atlàntic. Cauen a les costes marroquines, i uns moros els fan presoners. Bella aventura, a fe!

Els moros que els han agafat són uns pirates, segurament. Han volgut rescat per a deixar-los.

Això sí, els han tractat a cor què vols cor què desitges. Els uruguaïans estan encantats. No es pot negar, eren uns moros cavallers a tot ésser-ho.

Però el secret del perquè els han tractat tan bé és que els moros pirates són amics d'Espanya. Si no fos així, els moros haurien estat salvatges, i ai, pobres uruguaïans!

NEGOCI

L'altre dia, a un amic nostre li passà un cas bonic. No li volien batejar un fill perquè arribà a l'església un minut tard. Però, per fi, el batejaren mitjançant una gratificació, que un capellà demanà.

Això és religió!

NOUS RICS

Dues famílies de nous rics amigues tenien un sueter cada una. Doncs, bé. Mútuament les dues famílies es deixaven els sueters; i a més, els matins els portaven els homes i les tardes les dones. Així semblava que cada família tenia set o vuit sueters.

Els nous rics se les empesquen totes per a poder lluir amb pocs quartets.

UN CAS D'IMMORALITAT CIUTADANA

Des de fa uns quants anys, així que arriba la Primavera, hem notat en els ciutadans barcelonins una costum força condemnable.

Un ciutadà barceloní, així que s'inicia la Primavera, compra a les floristes de la Rambla unes nevades branques d'ametller.

Anem a pams i estudiem aquesta qüestió d'immoralitat ciutadana.

Per què el barceloní compra aquestes nevades branques d'ametller?

Per a adornar un recó qualsevol de casa seva, suposem.

Per què les floristes arrenquen aquestes branques de l'ametller florit?

Per a què el barceloní, mitjançant unes monedes, pugui adquirir-les.

A nosaltres ens sembla bé que l'home posi unes flors per a embellir els recons de casa seva. Però, no trobaria altres flors que les de l'ametller? No hi han clavells? No hi han violes? No hi han camèlies? No hi han orquídees?

Despullar els ametllers de les seves branques és incivil i criminal.

S'ha de pensar que cada flor és un fruit. I això no s'ha de pensar per egoisme, per afany de menjar-se el fruit quan sigui madur, sinó per bondat. L'arbre és també sensible, més sensible que alguns homes disfressats de persona que coneixem nosaltres.

A Barcelona són innombrables els rètols prohibitius. A la sortida d'un lloc reservat d'un restaurant chic de la Rambla hem llegit el següent:

CORDEU-SE SI US PLAU

En una oficina pública:

NO ESCUPIU A TERRA

I tants i tants altres.

Però a Barcelona, la ciutat del rètols prohibitius — i aquests rètols acusen la incultura d'un poble—, encara n'hi manca un que digui:

NO ARRENQUEU LES BRANQUES
FLORIDES DELS AMETLLERS QUE
AIXO FA SALVATGE

Però, llavors, potser arrencarien les branques i el rètol.

VIRAI.

LLUIS CAPDEVILA

Per ésser autor d'una sardana considerada subversiva, dilluns passat al matí fou detingut el nostre estimat company En Lluís Capdevila. Al vespre mateix, el jutge al qual fou lliurat el deixà en llibertat.

No obstant, se li segueix sumari per a veure si realment hi ha res delictiu en els dits versos.

Celebrem que la detenció hagi estat breu. I esperem que el sumari serà sobresseït.

MANUEL SUGRAÑES

En Manuel Sugrañes ha arribat d'Amèrica. Quan es diu Manuel Sugrañes ja no cal fer la presentació. La gent ja sap de qui es tracta. La gent ja sap que es tracta del millor *metteur en scene*, de l'únic, que té a Barcelona —i a Espanya— la revista, aquest gènere en el que tants han fracassat i fracassen cada dia.

En Manuel Sugrañes arriba d'Amèrica com arriba de tot arreu: triomfant i amb ganes de treballar. Aquestes ganes de treballar s'han d'aprofitar. No es poden perdre.

Ara tornarem a veure revistes ben posades, ben conjuntades, ben vestides—això de ben vestides, d'un gènere en el que tothom va a la fresca, és un dir—...i, naturalment, ben aplaudides. Quan el públic aplaudeix ja sap perquè ho fa. En Sugrañes els aplaudiments se'ls mereix tots. Per ara, aquí van els nostres.

UN VODEVIL

EL TOSSUT

Personatges:

Donya Rita, vídua... del seu marit—qui fou un home auster—, mare del senyor Esteve, també home auster— més auster que el sogre—, casat amb donya Reparada, dona austera—encara més austera que el marit, tant és així, que només tingué un sol fill—

L'Estevet, qui, malgrat l'austeritat de tota la família, i deixant un xic malparada la teoria de l'atavisme, és, amb els seus vint anys esbojarrats, l'esverament del seu pare, la vergonya de la seva mare i... el nét de la seva àvia.

No cal dir pas que pobre Estevet sortia a sermó diari per part de l'àvia, del pare i de la mare, més, a despit de tots llurs consells i reflexions, el xicot, tirant pel camí dret, portava una vida de llibertinatge i d'escàndol—als ulls de la seva família—, que és, però, en realitat, la vida que acostumen portar avui dia gairebé tots els fills "bien" dels pares "mal", per allò de què els extrems es toquen i, a l'ensem, per la llei ineludible de les compensacions.

El cas és que el noi Estevet anava fent la seva i cap nit tornava a casa més aviat de les dues... tocades, per més que cada dia els digués a la família que encara no havia tocat la una, fins que una nit, o millor dit, una matinada, en tocar les tres, s'adonà l'àvia de què el seu nét encara no havia arribat i la pobra dona cuità a contar-ho tot seguit a la seva filla, qui llavors cridà el seu marit—el pobre senyor Esteve que dormia com un lliró—, assabentant-se tots de què l'Estevet encara no havia retornat i fent, com és natural, tota mena de suposicions respecte als motius que podien haver ocasionat aquell—per a ells— inusitat retràs.

I bo i discutint que si li haurà succeït quelcom, que si l'haurà atropellat un auto, que si un tramvia, que si una dona... arribà de sobte el cos del delictu, o sigui l'Estevet, més tremolat i eixerit que un gínjol i tarallejant encara el darrer *charleston* del ball de disfresses d'on, en realitat venia...

El senyor Esteve s'encarà amb el seu fill, disposat a engegar-li un sermó davant les cares ferrenyes de la mare i de l'àvia, quan l'Estevet el deixà amb amb la paraula als llavis dient-li:

—Ai, perdonin... Em creia que havia entrat a casa meua, però segurament m'hauré equivocat de pis... Aquí no ho és a casa els meus pares... Pel que veig, estan vostès assajant un vodevil... Segueixin, segueixin...

Es miraren, esverats, els uns als altres i no tingueren altre remei que posar-se també a riure... Perquè, en efecte: el senyor Esteve en *pijama*, donya Reparada en *deshabillé* i donya Rita en *camisa*... Naturalment... El noi tenia raó: Allò semblava un vodevil... Talmunt un vodevil!

FIDEL GRIFOL.

Dos companys estan aturats davant d'un aparador.

—Mira quin formatge més maco—diu l'un.

—Formatge? Però, si això és sabó!

—No, que és formatge.

—T'asseguro que és sabó. Es veu de seguida. M'hi jugaria el que vulguessis.

—Es formatge.

—Aviat ho sabrem. Entrem a comprar-ne.

Es fiquen a la botiga. El que sosté que allò que miraven és formatge, és el que es dirigeix al dependent.

—Voleu donar-nos d'aquell formatge?

—El senyor va equivocat—li contesta el dependent—. Allò és sabó.

—No, que és formatge.

—Perdoni el senyor. Ho sé bé que és sabó; ho venem nosaltres.

—Es formatge, i prou. Doneu-me'n.

El dependent, tot alarmat, en talla un xic. El comprador tossut el tasta.

—Sí, tot el gust de sabó, tota la llefiscositat del sabó; àdhuc em fa escuma a la boca. Però és formatge!

I l'home es menja el tros de sabó.

LA SORT

—A Barcelona, ja ho veus, els bacallans els pesques salats i tot.

ESCOLES, ESCOLES MANQUEN, SENYORS!

A Xereç hi han hagut uns senyors que han demanat a l'Ajuntament una subvenció de 16,500 pessetes per a poder celebrar dues curses de braus per a les properes festes d'abril.

Ho hem llegit als diaris.

Nosaltres hem pensat que aquestes 16,500 pessetes foren més ben emprades en la construcció de noves escoles, de les quals estan força mancats. Fóra més lloable i més elogiat...

Però, ara no. Al contrari. Ho censurem.

Als menuts d'avui—als vostres, als nostres fills—els hi hem d'ensenyar de llegir i escriure i no de ballar el *charleston* i de torejar. Hem de pujar els homes i dones del demà. Hem de fer una raça forta, no escanyolida i tísica.

Aquests senyors d'allà a Xereç, no pensen com nosaltres ni segueixen les mateixes doctrines nostres. Perquè, pel que es veu, prefereixen embrutir una intel·ligència, un cervell en concepció, quasi, que cuidar-lo i polir-lo per al dia de demà.

* * *

Allà dalt—a Xereç—, ja han protestat els que laboren per a la bona educació de la infància.

Nosaltres, des d'aquí, ajuntem la nostra. La unió fa la força. Deixem-nos, doncs, d'idees i politiquereries absurdes i col·laborem junts en aquesta tasca noble que fa els homes i els pobles forçuts i independents.

Perquè s'ha de tenir en compte que la fortitud d'un poble es mesura per la cultura dels seus ciutadans. Per això, abans que tot, l'educació de nostres fills. Abans que toreros, fem-los homes sensats i equànimes.

JAUME BORREL-SENDRA.

L I T E R A T U R A I N O V E L · L E S

No us heu passejat mai per les Rambles a l'hora de la sortida dels tallers i oficines? Us recomanem que així ho féu! Veureu a gentils mecanògrafes i modistetes que, fent agradable companyia a escriptors i dependents, són la veritable joia de la nostra ciutat, industrial per excel·lència.

Però també veureu, ai, las!, com aquestes belles damiselles, s'atansen amb pas lleuger i segur vers els quioscos de periòdics i que sense parpallejar, demanen alguns fascicles d'aquestes novel·les cursis i poca-soltes, que els hi fan perdre la *xaveta*, fent-les-hi oblidar la veritable noció de l'art i de la literatura.

Veureu com aquestes belles senyoretetes, es miren amb indiferència les publicacions que veritablement els hi convénen, les publicacions que les podrien instruir... i compren novel·les romàntiques i tontes!

Nosaltres, però, no donem la culpa als autors, compremem que totes les novel·les *blanques* i *negres* que es llancen al mercat, forçosament han d'ésser cursis i poca-soltes, ja que, altrament, donat el grau de ximpleria que impera malauradament en nostre poble, si no reunissin aquestes condicions, no les podrien vendre; però confiant amb el bon seny dels autors (que no dubtem en el més mínim que són persones respectables), ens atreviríem a demanar-los-hi que tinguin una mica de compassió vers

aquestes senyoretetes, i que imitant aquell gran educador d'animalons que conseguí acostumar a peixos de mar a viure en l'aigua dolça, canviant-los-hi proporcionalment la quantitat d'aigua salada per aigua dolça, vulguin anar substituïnt amb el bon gust que tant els caracteritza, la ximpleria amb la literatura, també com el gran educador proporcionalment, que els *peixets* no s'adonin massa del canvi i així s'aconseguirà que la joventut, avui tan ximple, es converteixi amb una joventut culta i instruïda, que farà que el nostre poble sigui l'espill dels pobles que avui es consideren els més cultes.

NARRADOR CATALA.

BENEIDA PLUJA FINA D'HIVERN

En un dia d'hivern plujós, el camp se us fa deliciosament encisador. Si mai, tot fent camí, la pluja talla els vostres passos i heu d'aixoplugar-vos en una masia, no maldieu pas del vostre fat i allunyeu la caronya del neguit per a aprofitar aquells moments que la Natura us brinda per a contemplar-la amorosament.

Si sou habituat a les grans alçaries i a les fondalades immenses, si us plauen les tètriques tempestes i els moments en els quals l'emoció fa vibrar els nervis, ben segur que un dia d'hivern plujós al camp reconfortarà talment el vostre esperit que li farà percebre sensacions desusades.

De la llinda de la masia, el xim xim del defora us encomana una blanícia per tot el cos que us lliura de tota prevenció contra la Natura.

Lla, al bassal d'aigua, les gotes tot just caigudes aixamplen fins a l'infinit les anelles líquides amb sengles dibuixos geomètrics, i la vostra vista hi resta imantada sense saber ben bé perquè. Oh, la terrible força d'atracció de les aigües fecundes!

Els brancalls esquelètics de la figuera i del presseguer i de tot el fruiterar, regalimen constantment petites llàgrimes insalubres que han recollit del cel plorós. A vegades una fulla mústiga cau bo i gronxant-se, i es posa suaument damunt del xipolleig i dels tolls, amb la lluisor sensual d'uns ulls femenins.

L'horitzó és d'un color difumat, i el cromatisme dels vegetals i del terrer es confon en un to vague, únic. Cap color cridaner no es destria enlloc.

La terra té una saó vital, de cosa que batega, i reb, manyaga, les carícies de l'aigua que ve a saciar la seva set aglutinant. Cada nova gota és un nou alè de vida, i diríeu, cada vegada, que sentiú el fressejar del bes amorós.

Quan els capcirons dels vostres dits, balbs, han perdut el sentit del tacte, us adoneu que a l'espaiosa entrada de la masia el foc de la llar llança llengotes roents que emplen els recons ombrívols de siluetes gegantines i inquietes, i, llavors, tot arraulit, aneu a cercar-hi la tebior benefactora.

En el gaudi íntim del vostre soliloqui, ja no hi furga aquella cosa tan inhumana com és la hipòcrita alegria de les dissorts alienes, i resteu cellajunt i consirós per un pardal que piula trèmolament, mentre va saltironant pels branquillons humits dels garbons apilats.

Beneïda pluja fina d'hivern, polsim de celístia, que assaones la terra i li injectes el gèrmen que la farà devenir matrona exuberant en la vinent Primavera!

PERE M. PIERA.

EL CONTRACTE

L'estiu passat, dos veïns de Barracòpolis decidiren posar, cadascú pel seu cantó, un negoci de gelats. Un d'ells, En Pere, s'anà a instal·lar amb el seu carret de *mantecao helao* a la Rambla, davant del Banc de Catalunya; l'altre, En Pau, voltà pels entorns de la ciutat.

Cada vespre, En Pere i En Pau es trobaven a la barriada de les barraques. Ambdós s'explicaven la marxa del negoci. En Pere venia cada dia optimista, content; el negoci no podia anar-li millor. En Pau venia cada dia pessimista, descontent; el negoci no podia anar-li pitjor. Cada dia, En Pere beneïa el seu carret i En Pau el maleïa. Cada dia, En Pere es planyia que en acabar-se l'estiu hauria de plegar, i En Pau desitjava que s'acabés l'estiu per a poder plegar.

En Pere es guanyava molt bé la vida; En Pau s'endeutava cada dia més i ja no sabia com fer-s'ho per a poder viure.

Un dia, al vespre, En Pau demanà a n'En Pere que li deixés diners.

—Veuràs—li digué—, tu et guanyes molt bé la vida, i tens més diners que necessites. Si me'n deixes un xic, jo potser encara em podré salvar. A tu no et costarà res.

—Impossible, amic. No puc.

—Com, no pots? Digues que no vols.

—No, no; és que no puc. Voler, rai! Si pogués, te'ls deixaria amb molt de gust.

—Home...

—No, no insisteixis. No puc. El Banc de Catalunya m'ho té privat.

—Eh!!!

—Sí, és així. Un contracte...

—Què t'empatolles?

—Veuràs, t'ho explicaré. Ja saps que jo tinc la parada davant del Banc de Catalunya. Fa poc, vaig fer un contracte amb el Banc. En aquest contracte, jo em comprometo a no deixar diners a ningú, i en canvi, el Banc de Catalunya es compromet a no vendre gelats.

PENSANT EN TU

Avui estic sedent de l'amor teu
vivint entorn d'unes muntanyes fredes...
Sento dintre del cor, la neu d'hivern
que s'endinsa dins l'ànima i l'esberla.

Avui, mon sentiment, més fort que mai,
és molt més pur, més dolç, més tendre;
avui sóc com un nen que, somniador,
l'imatge de l'amor, el cor li omplena.

Lluny de tu, solament veig la tristor
que m'ofereix l'eterna nit, tan negra...
entorn de les muntanyes que sols parlen
amb llenguatge de feres...

Oh, qui pogués aquest moment volar,
i venir prompte, dolça amada meva,
i omplir-te de petons
i de carícies verges.

I, apagar tot el fred, amb el teu foc
que sent l'ànima meva!

P. P.

LES APARENCIES ENGANYEN

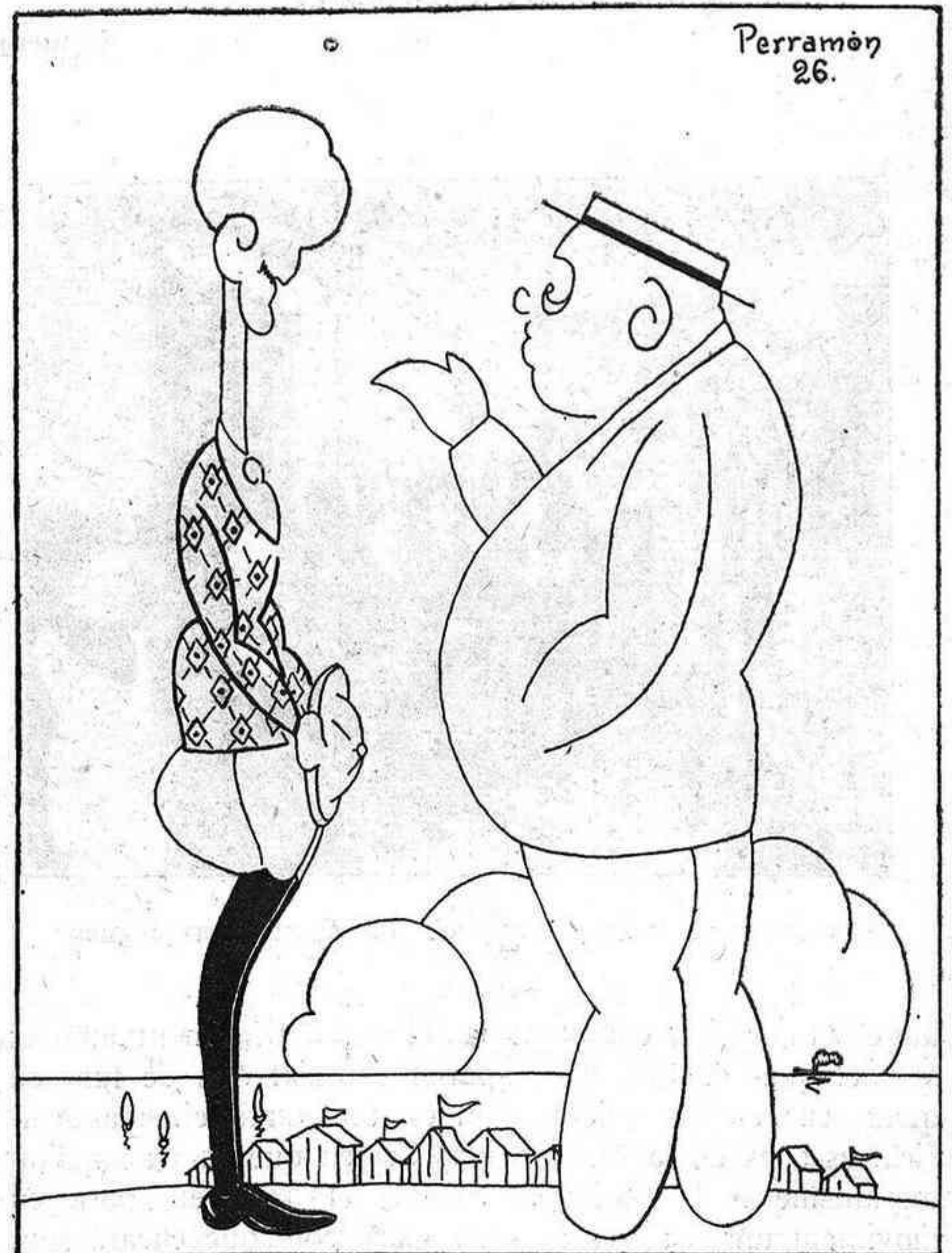
Per un atzar i valent-me de mitjans que no em crec amb el dret de fer públics, he pogut esbrinar el perquè d'algunes de les catàstrofes ocorregudes al món, durant els darrers temps. L'assumpte és un xic complicat, però miraré d'explicar-me el més senzillament possible.

A mida que la ciència ha anat descobrint noves lleis de la Naturalesa, s'ha vingut en coneixement, entre altres coses, de la pluralitat de mons habitats, i per aquest cantó és per on l'atzar m'ha permès assabentar-me d'un fet que revesteix gran transcendència per la facilitat que ens proporciona de conèixer el per què de certs esdeveniments dels quals se'n dona una explicació bastant diferent del que són en realitat.

Es diu que el motiu de les fortes perturbacions que experimenta el planeta Terra en forma de terratrèmols, ciclons i tempestes, són uns períodes d'activitat solar durant els quals En Febo queda tot ple de taques. No van del tot errats els que això afirmen, però, sabem la raó primera d'aquests períodes? Puc assegurar que la desconeixem, i, partidari de la divulgació, no tinc cap inconvenient en dir el que he descobert.

L'organització del treball és perfecta en el Cel i compeu que per a donar cap a tot, fa falta molt personal; no obstant, allà les coses van com una seda i la complicació no existeix.

Concretant, diré que per cada món habitat hi ha un

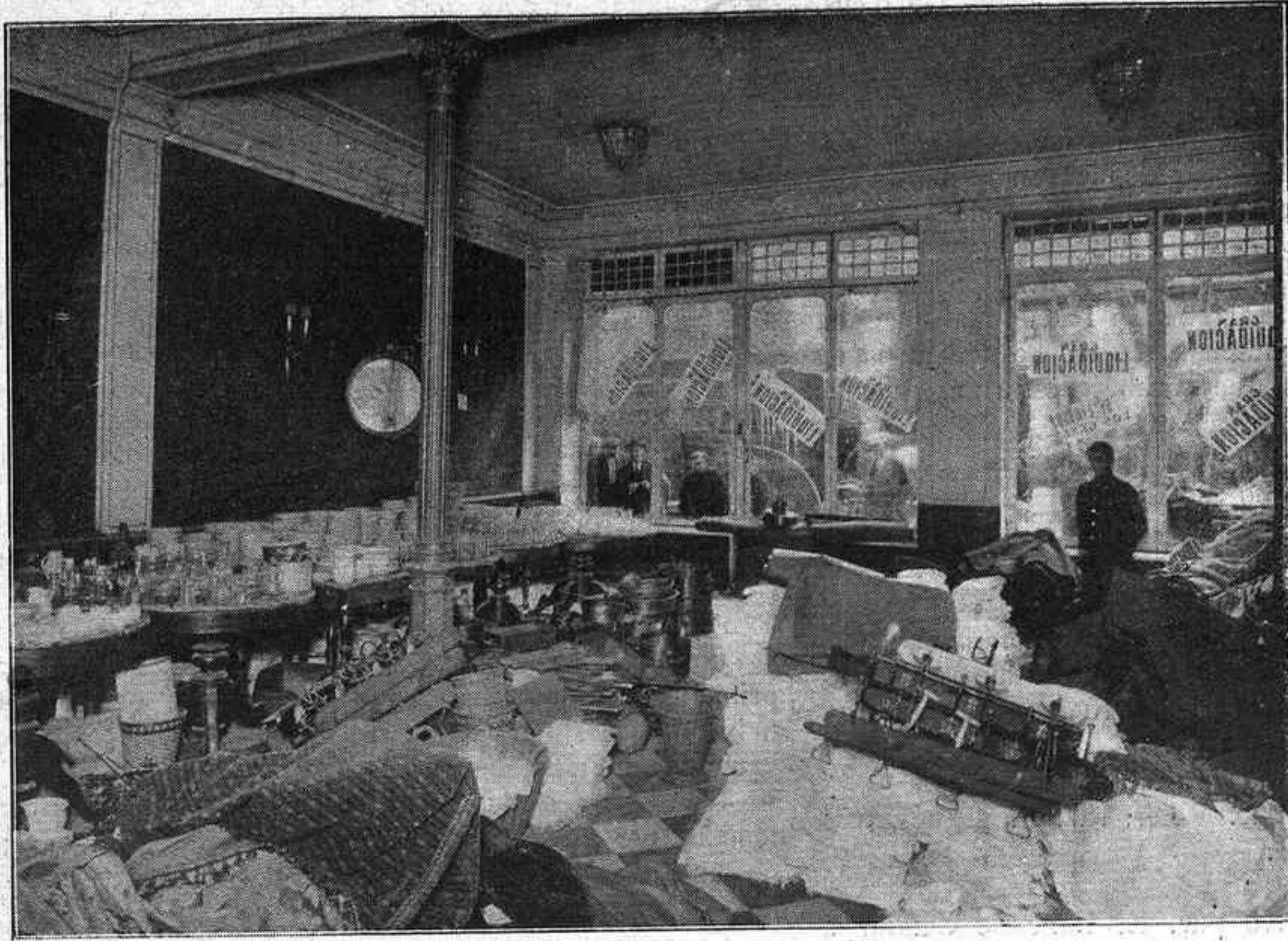

GENT D'UPA"

—Diu que hi haurà guerra entre Itàlia i França.

—Només em sap greu perquè no podré anar a donar-me pisto a Suïssa.

UN ESPECTACLE GENS EDIFICANT

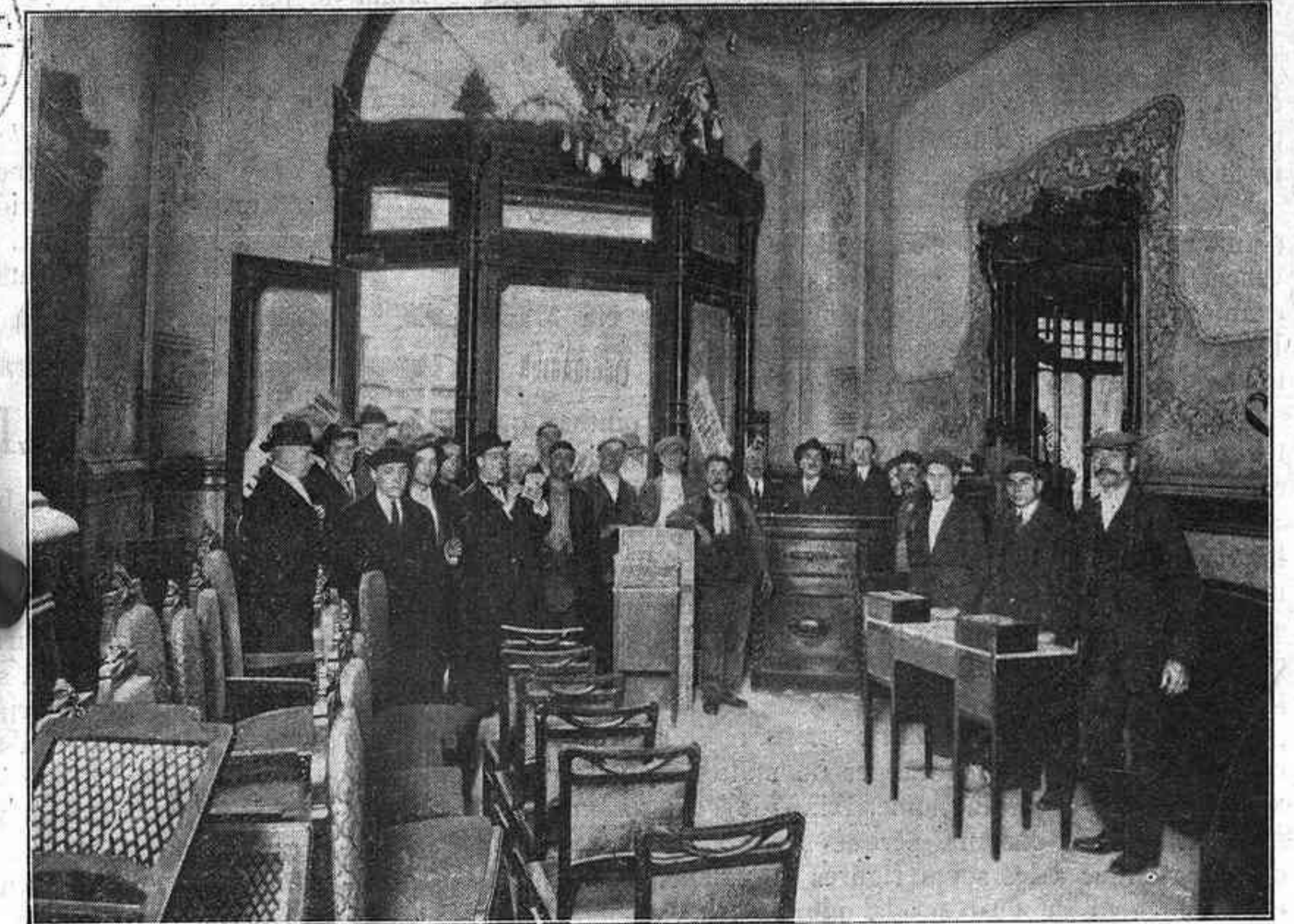

LA LIQUIDACIÓ DEL GRAN HOTEL

El menjador convertit en encants

Una de les façanes de l'hotel

L'“hall” de l'hotel o la fira de la misèria

Els compradors emportant-se'n tot el que arrepleguen

àngel que vigila, comptant la Terra, naturalment amb el seu, el qual disposa d'un aparell especial que de tant en tant ens enfoca veient, com en una cinta cinematogràfica, escenes de la nostra vida. Creieu que es tracta d'un mecanisme molt enginyós. Segons el que veu, posa en moviment uns o altres ressorts, però com que encara som bastant ignorants i descarats, quasi sempre presència fets que l'indignen i tenint a mà l'essència de les forces del Sistema Planetari, altrament del deure de girar-les contra nosaltres, si ens ho mereixem, d'aquí ve que tot sovint ens trobem amb esdeveniments tràgics que creiem de

guts a causes naturals, mentre que aquests són solament un mitjà per a produir-los. Quan el que oferim a la seva observació és bo o passable, fruïm d'èpoques de calma que aprofitem per a buscar-nos raons.

El darrer any, ens ha mirat com de costum, i tres de les voltes que ho ha fet, hem rebut. Cal confessar, però, que ha estat amb justícia, i allà van les proves:

La primera vegada, després de sortir-li una pila de nicieses, donà la coincidència que l'aparell topés en diferents indrets, amb unes cases repartides en habitacions com per a dormir, moltes de les quals estaven ocupades per parelles dedicades a uns entreteniments que feren engrogir les galtes del nostre centenella. La segona inspecció, li posà de manifest unes colles molt nombroses de ninotets disfressats, que es barallaven i es mataven científicament amb una ardidesa digna de millor causa. Durant la tercera, veié un edifici bastant gran, tot ple de gent. Era una església en dia de funeral i presència allò tan típic de les candeletes.

Complint les ordres que tenia, disposà un parell de ciclons com a càstig de les parelles de putiners, uns quants terratrèmols pels titelles que profanaven la ciència, valent-se dels seus avenços per a matar-se, i un seguit de tempestes i inundacions per l'heretgia de voler comprar l'ingrés a la glòria amb cerimònies com aquella de les candeletes.

Heus ací perquè durant l'any passat, hem tingut el rengle de calamitats que queden esmentades i que hom ha pres per fenòmens deguts simplement, a causes geològiques i meteorològiques.

T. RUSCA.

UN ESPECTACLE LLASTIMOS

Les fotografies del daltabaix del “Gran Hôtel de les Quatre Nacions”, que publiquem en aquestes pàgines, són una vergonya per a Barcelona.

El “Gran Hôtel” vengué tot el seu mobiliari en bloc. I el comprador, que deu ésser un viu, ho liquida en el mateix local. Inri tristíssim!

El que calia era portar-ho als encants i detallar-ho allí. Mai no donar un espectacle tan llastimós com aquest, que acaba d'adolorir la ciutat.

Carros carregant llits, cadires, sillons, cònsols. Carretons carregant matalassos i artefactes de tota mena. Aquell tros de Rambla feia pensar en una ciutat que fugia de la peste.

Llàstima d'Hotel!

Les cases, com les persones, tenen alts i baixos. Només cal una cosa: saber aguantar, i no deixar-se guanyar per la força de les circumstàncies.

Però ens posem massa seriosos. I la serietat no ens convé de cap manera.

Ens dol que a Barcelona puguin donar-se espectacles tan tristos, ara, precisament, que necessitem tanta alegria. El daltabaix del “Gran Hôtel” ens fa pensar, per analogia, en l'“Hotel Oriente”. Els antics amos d'aquest hotel foren més vius. Veieren que no sabien portar el negoci i cercaren un home entès. El trobaren, perquè en aquest món, buscant bé, es troba tot. Aquest home fou En Sala, que, pel seu compte, cercà la col·laboració de

Fent carregada de tot el que queda

dos hotelers experts en el ram: En Josep Gaspart i N'Antoni Vilalta.

I així, l'“Hotel Oriente”, que també hauria acabat de mala manera, s'ha convertit en una casa d'“upa”.

Això sí que és viure. A nosaltres, la desaparició d'un hotel ens causa una profunda tristesa. Un lloc menys, pensem, on podríem menjar, beure i dormir bé! Nosaltres, de “Grands Hôtels en voldríem a cada cantonada. I els voldríem veure tots plens. Però amb un lloc per a nosaltres.

I, vaja, no en parlem més que ens ha entrat gana.

XERRAMEQUE ARTÍSTIQUES

BONS PLATS

Aquesta setmana, amb tot i trobar-nos en plena Quarisma, els plats artístics són bons, i alguns d'ells, fins forts i tot.

A les "Galeríes Laietanes", per exemple, al costat d'una notable exposició d'art antic, n'hi ha dues d'art jove d'allò més ferma, amb una orientació llevantina que enamora; l'una d'En Víctor Moya, l'altra de Na Maria Pou; i consti que si he posat l'home davant de la dona ho he fet perquè fa més temps que el conec.

Altrament, En Moya és un dels millors pintors que tenim per aquí, figurista típic de primera, dibuixa com cal i pinta amb grapa sorollesca; té, a més, el do de donar a les figures que pinta gràcia i expressió, així com qualitat a totes les coses que toca; res, que és un alet pintant i un colorista vigorós, com a bon valencianet: els seus quadros *Valencianes*, per la formosura de l'entona-
ció i *Sobre la barca*, per la valentia, són dues peces de primera.

També és un temperament colorista el de la Maria Pou, notable artista que comença per on moltes acaben; dibuixant i pintant com un home. Això de *com un home* és molt relatiu, no obstant, perquè sap donar als seus bodegons i àdhuc a les seves figures un caient de feminitat, un refinament de gust casolà que un mascle mai no els pot assolir. El quadro *El present* és, en veritat tot un quadro, revelador d'un temperament artístic de bona llei i d'un esperit lluitador i estudiós. L'obra pictòrica de la Maria Pou, no hi anirà pas al pou; ben al contrari; sobretot mentre pinti teles xiroies i correctes com *El primer "bon dia"*, i bodegons tan bonics com *Pomes i meló* i *Magranes i momosa*.

A la "Sala Parés" hi ha quatre taules parades: la d'En Tolosa, la d'En Rincón, la de l'Espinal i la d'En Jacint Olwé.

L'avi Tolosa, que és un mestre, ens dona una prova més de la seva traça, amb un gran *paisatge*, ferm i lluminós, encertada visió de les *Muntanyes de Llavaneras*, i amb un *Jardí romàntic*, tan poètic, que fa venir ganes de dormir-hi la migdiada; també són teles formoses i pintades a l'estil clàssic, *Roures i alzines* i *Jardí a la Primavera*. I consti que si li hem dit *avi*, a En Tolosa, és perquè té néts, car pintant es troba en la flor de la vida.

Ja tenim altra vegada en dansa a Vicens Rincón, *baturric* d'empenta i pintor mediterrani en una peça, el qual toca els bodegons amb una realitat que molts busquen i pocs troben.

En Rincón, que té els seus *capritxos* (em refereixo als dibuixos exposats), com aquell gran aragonès que es digué Goya, escomet les gitanes per tal de presentar-nos una escena de *Maternitat* ben entesa, i comença a empaïtar el retrat. El bodegó, però, és el seu fort personal. *Senalles de mandarines*, *Magranes*, *Peixos*, i tants altres, es fan dir "sí, senyor".

Jo sempre he pensat que En Rincón mai no s'arreconaria i em plau força veure com va endavant sense entrebancar-se.

També fa la seva via dreturera l'Espinal, amb tot i portar encara un pes mort que no li deixa els moviments lliures. El xicot, que té ànima de pintor, de tant en tant no se'n recorda del pes que porta, i fa coses maques i fi-

nes com els interiors números 4 i 9, alguns estudis de paisatges ben enfocats i altres de flors, com, per exemple, *Roses*.

L'*Interior* amb figures, no catalogat, és una dolça harmonia de tons clars.

En Jacint Olwé, és un paisatgista realista que no vol manllevar res a ningú i fa bé, si creu que no li cal; a mi em sembla que no, a judicar per les pintures *L'església vella*, *De la riera* i *La vila vella*, les quals són ja quelcom més que altres tantes promences.

A "La Pinacoteca, exposició de pintures catalanes del segle passat, força interessant.

Em sembla que hi ha plats per a triar aquesta setmana!

C. ARBO.

UNA PALLASSADA

Era en un dels primers balls d'aquest Carnestoltes. Els balladors, cansats, reposaven del mareig que dona el ballar un *charleston*, quan, amb gran cridòria entraren una dotzena de pallassos, amb els vestits plens de llunes i les cares enfarinades, com escau en semblants casos. Un d'ells es posà sobre una cadira i, després de demanar silenci a l'auditori, es posà un *cor* de roba vermella a la mà i ens engegà el següent discurs.

"Bona nit, multitud alegre i esbogerrada: No cal que perdi temps fent-vos la nostra presentació; tots ho veieu, som una colla de pallassos. Per un sol dia, hem deixat la màscara d'hipocresia que portem tot l'any. Solament avui ens presentem tal com som. Vosaltres us rieu de nosaltres perquè fem el pallasso, però és perquè encara no us heu adonat que vosaltres també en sou. Nosaltres tenim sobre vostre el mèrit de què ens ho coneixem, i per això, rendint tribut a la veritat, ens hem posat el trajo que més ens escau, i fem la cara que ens està millor. Què és la vida sinó una solemne pallassada? En aquest temps que tot és fictici, que els homes estimen les dones, si són lletges, pels diners que tenen, i si són guapes, perquè són lleugeres, i que les dones valoren els joves pel gruix del nus de la corbata o per l'amplària dels pantalons. En aquest temps que és el triomf de la matèria, diners i carn, sobre l'esperit, que és l'ànima i els ideals. En aquest temps que sembla que els homes tinguin el cervell de goma, que s'estira i s'arronça, segons les seves conveniències i els capricis dels que governen; digueu-me: és possible una més gran pallassada?"

"Però no en féu cas de mi, poseu un vel d'indiferència davant dels vostres ulls, perquè totes les coses us siguin iguals, i balleu força al so que us vulguin fer ballar, balleu el *charleston* i totes les bestieses que es puguin inventar, apreteu-se fort l'un contra l'altre, fins que la copa del plaer es vessi, i rieu, sense mirar si al vostre costat ploren, i gaudiu i abraceu-se fort, de desig i de luxúria defallint, que el plaer és la única cosa de bo que es treu d'aquest món, circ immens on tots els homes fem de pallassos."

El pallasso, callà, i amb un gest de despreci llançà el de serradures per damunt els balladors, baixà de la cadira i fugí en mig dels seus companys amb els mateixos crits que havien entrat.

Els assistents havien quedat parats després del discurs d'aquell intrús, fins que els desvetllà el soroll de la música que es posà a tocar amb gran estridència l'autèntic *madamé*, que fou chorejat amb entusiasme per tots els assistents.

JOSEP ROSSELL.

TORERO D'HIVERN

—Així vas a torejar? Tan embolicat?
—Home, és clar! Si fa tan fred!

FUTBOL ..

Els nostres equips ja han posat el nas en el Campionat d'Espanya i, per cert, que no tots ho han fet amb sort.

El "Barcelona" ací, féu un paper com ja era de preveure; una palissa al "Múrcia" ja es donava per descomptada, però com que de vegades passen coses que només els mateixos jugadors poden preveure, veus ací que les confiances del onze mil no eren pas gaire falagueres.

Amb tot, van guanyar, sí, senyors; i consti que si no hagüés estat que l'àrbitre va estar un moment que no hi llucava, en comptes de 5 gols, haurien estat 6, perquè, vaja, aquella pilota que Samitier va tirar dintre el marc, s'havia de comptar com a gol i ben gol.

Però què hi farem; com que no el van donar per vàlid, també ens sabem conformar.

* * *

El que és a Cartagena, la cosa ja varià d'aspecte; allò era un veritable drama.

L'"Europa" diu que no sabia com fer mànegues; primer el vent i després la malastrugança, tot es va girar contra d'ell.

La primera part va ésser allò que se'n diu sentimental de debò; ningú no veia la bala i, és clar, els amos del camp ho foren de noms i de fets, perquè feien ballar als nostres com volien i fins arribaren a marcar un gol, només un, i consti que abans l'"Europa" en va fer un que l'anullaren per "offside".

Davant de tot això, digueu com havia d'anar la tragèdia.

A la segona part, l'"Europa" era tot un altre i dominà continuament, però com que es veu que aquell dia s'havien llevat al revés (o no s'havien llevat, que pel cas és igual), veus ací que els gols no es presentaven ni posant-se seriosos.

CICLISME

El "Sans" diumenge passat féu rutllar uns quants ciclistes i no va ploure; gairebé sembla impossible, però és cert.

Els nostres se les varen tenir amb gent d'"upa". Els famosos italians Bottecchia, Piccin i Vay varen lluitar tot el que van poder per a fer pols als nostres, però, no en sortiren, ens compartirem les victòries.

Potser s'havien cregut que aquí no en sabíem d'anar per pista! Doncs s'han ben equivocat, i si volen un consell, que una altra vegada vinguin un xic més calçats, sinó, els nostres, que ja saben on tenen la mà dreta, els passaran per la pedra.

Sinó que ho diguin Saura, Español i Bachero.

TEIXI.

NOVEDADES

En aquest teatre ha celebrat la seva funció de benefici el jove actor Just Gómez.

En Just Gómez mereix totes les nostres simpaties: és estudiós, intelligent, estima el teatre. Aquest xicot anirà lluny. Carles Soldevila és un dels esperits més subtils, un dels escriptors més alats que tenim a Catalunya. La seva tasca de periodista, els seus contes i les seves obres teatrals de fins ara ens ho havien demostrat a bastament. Amb "Els milions de l'oncle", estrenat aquest passat dimecres, la finor literària d'En Soldevila ha triomfat plenament.

Són tres actes breus i senzills. Sense que passi res, res absolutament, Carles Soldevila fa passar l'estona d'una manera tan deliciosa com poques vegades hom les hi passa al teatre. "Els milions de l'oncle" és una farsa declarada. Tota la seva valor radica en el diàleg; En Soldevila demostra amb aquesta obra que la seva habilitat és insuperable. El diàleg és sempre àgil, graciós, mordaç, picant. Les situacions de l'obra estan sempre també a l'altura de la graciositat del diàleg. El que més palesa l'habilitat de l'obra és que és tan excel·lent i captivadora no obstant no tenir gairebé argument.

Cal dir que el públic compregué bé la valor d'"Els milions de l'oncle" i l'ovacionà com es mereix.

La interpretació, encarregada als actors Montero, Galceràn i Aimerich i a les actrius Fornés, Morera i Baró, molt justa. Els que millor estiguieren foren les senyores Fornés i Morera.

POLIORAMA

Carme Díaz l'excel·lent actriu, ha tingut un gran gest, un bell gest. I un bell gest, com un "bel morir", tota una vida honora. Aquest gest a què ens referim és el d'haver acceptat i estrenat una obra com "El doctor Prometeo", de Manuel Abril. Unicament així, acceptant i estrenant comèdies com aquesta, pot regenerar-se el teatre espanyol, substituït avui per l'infame "comèdia blanca" i l'imbècil "astrakan".

Manuel Abril és, en el teatre espanyol contemporani, un dels valor més positius i estimables. Nosaltres—ja no cal dir-ho!—el preferim a Benavente, a Linares Rivas, als Quiró, i a altres patums venerades pel públic burgès.

Manuel Abril té una producció que, si no en quantitat, excel·leix en qualitat: "Hacia la luz lejania", "Se desea un huésped", "Pero si yo soy mi hermano!", "La princesa que se chupaba el dedo" i "El doctor Prometeo".

"El doctor Prometeo", en un altre país—Milà, París o Berlín—hauria estat acollit pel públic i per la crítica amb grans i merescudíssims elogis. Aquí, fora les paraules intel·ligents de Francesc Madrid i algun altre, la crítica i el públic solament han tingut un gest d'incomprensió i d'avorriment.

I no obstant, "El doctor Prometeo" és una gran comèdia, una bella i aconseguida obra d'art. Té tot el que ha de tenir una bona comèdia: finor d'expressió, originalitat, emoció, tendresa, profunditat.

La interpretació excel·lent per part de Carme Díaz i Ricard Galache, que cada dia afermen més i millor la seva personalitat. Els altres actors i actrius de la companyia, quals noms sentim no recordar, molt bé.

ESPAÑOL

"Pare Adam, electricista" és un vodevil ni més bo ni més dolent que la majoria de vodevils. Fa riure, fa passar l'estona... Ja n'hi ha prou. Els actors de la companyia que diri-

geix el gran Josep Santpere, juguen amb força animació aquesta nova farsa.

VICTORIA

D'aquest teatre aviat no se'n dirà "Victoria". Se'n dirà "a cà'n Guerrero", que és l'únic músic que ocupa el cartell.

"Jacinto", què li has donat a En Gisbert que el tens "enverinat" d'aquesta manera?

TALIA

En aquest teatre, En Vallejo, amb un mal gust definitiu, ja intentat implantar a Barcelona el gènere ximple per excel·lència: el de l'"astrakan", però ha tingut de plegar.

Llàstima d'esforç!

NUEVO

Definitivament, demà es celebrarà, amb motiu de les 400 representacions de la ja famosa obra "Cançó d'amor i de guerra", l'homenatge a Rafel Martínez Valls, Lluís Capdevila i Víctor Mora.

Sembla que serà una cosa grossa, un veritable esdeveniment. Ja s'ho mereixen uns autors que, com els de "Cançó d'amor i de guerra", han donat un èxit més al teatre català.

El programa no pot ésser més esplèndid ni atractiu del que és. En Pau Gorgé, un "as" dels debò, cantarà la part d'"Avi Castellet", que tan gran triomf li valgué a l'"Olympia".

Com si això fos poc, en la festa hi prendran part l'eminent actor Enric Borràs, que tants dies de glòria ha donat a a nostra escena, l'Esbart dansaire de Catalunya, En Marcos Redondo, Carme Díaz, Charito Delhor i un grapat més d'artistes dels que es fan dir sí, senyor.

La popularitat de l'obra i dels artistes farà demà que al "Nuevo" no s'hi càpiga.

Millor.

OLYMPIA

Opera a la vista. De "divo" Jhon Sullivan, tenor anglès. Repertori italià, exceptuant "Lohengrin" i "Tanhauser".

Ja no cal dir que desitgem a l'empresa un bon èxit.

BOB.

En aquesta secció parlarem amb tota atenció de tots els llibres que ens enviïn.

"La Virgen del Infierno", novella d'Anfós Vidal i Planas.

Aquesta última, "La Virgen del Infierno", és una de les millors obres de Vidal i Planas. O a nosaltres ens ho sembla, que ve a ésser el mateix. En la ja copiosa producció novel·lística d'Anfós Vidal i Planas "La Virgen del Infierno" és una data gloriosa.

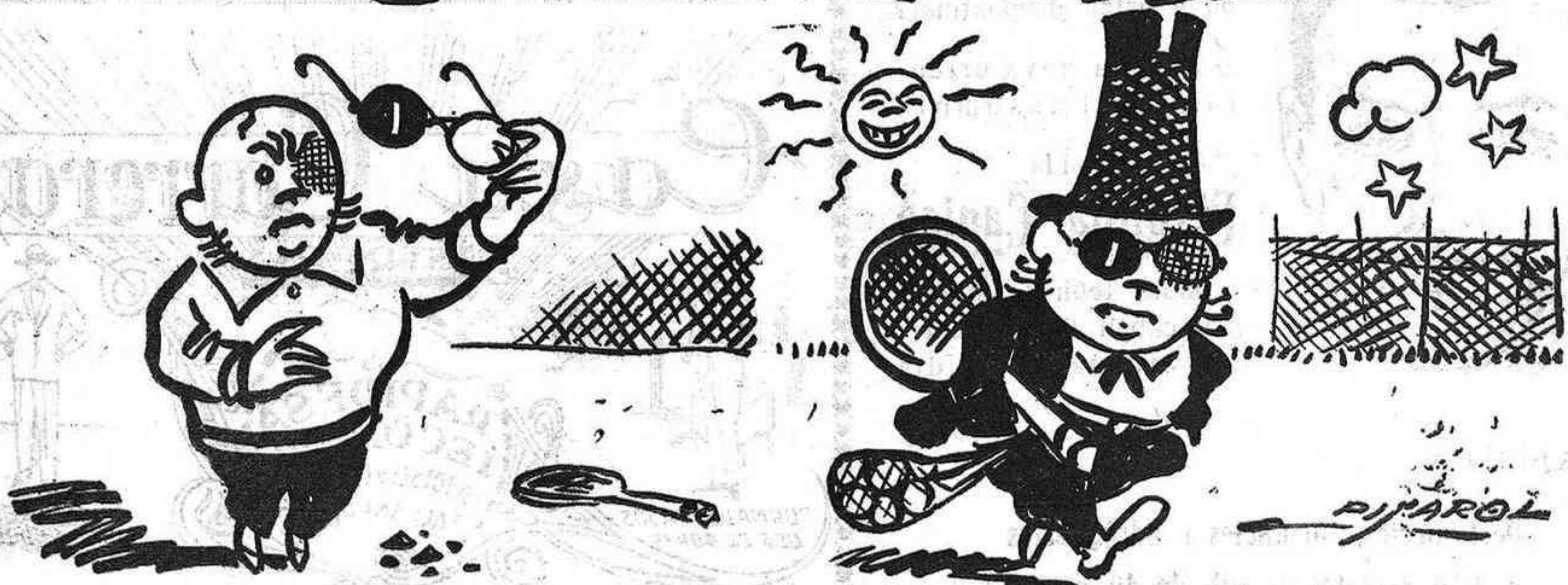
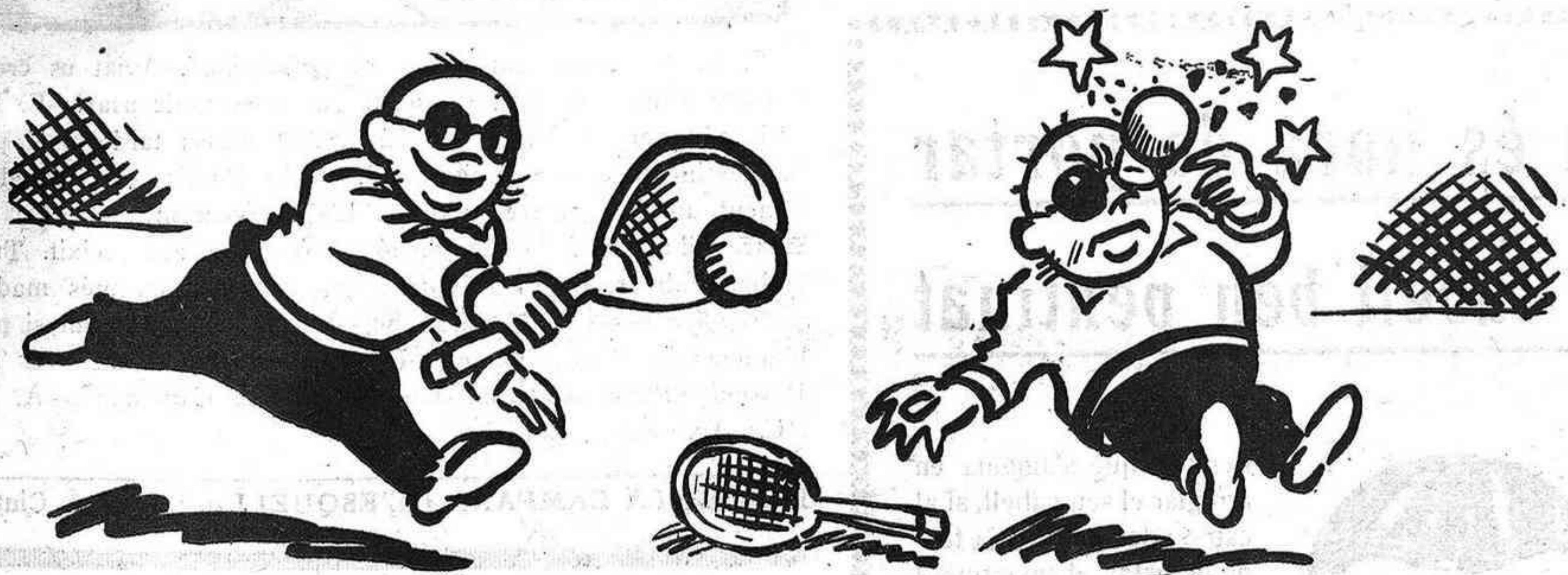
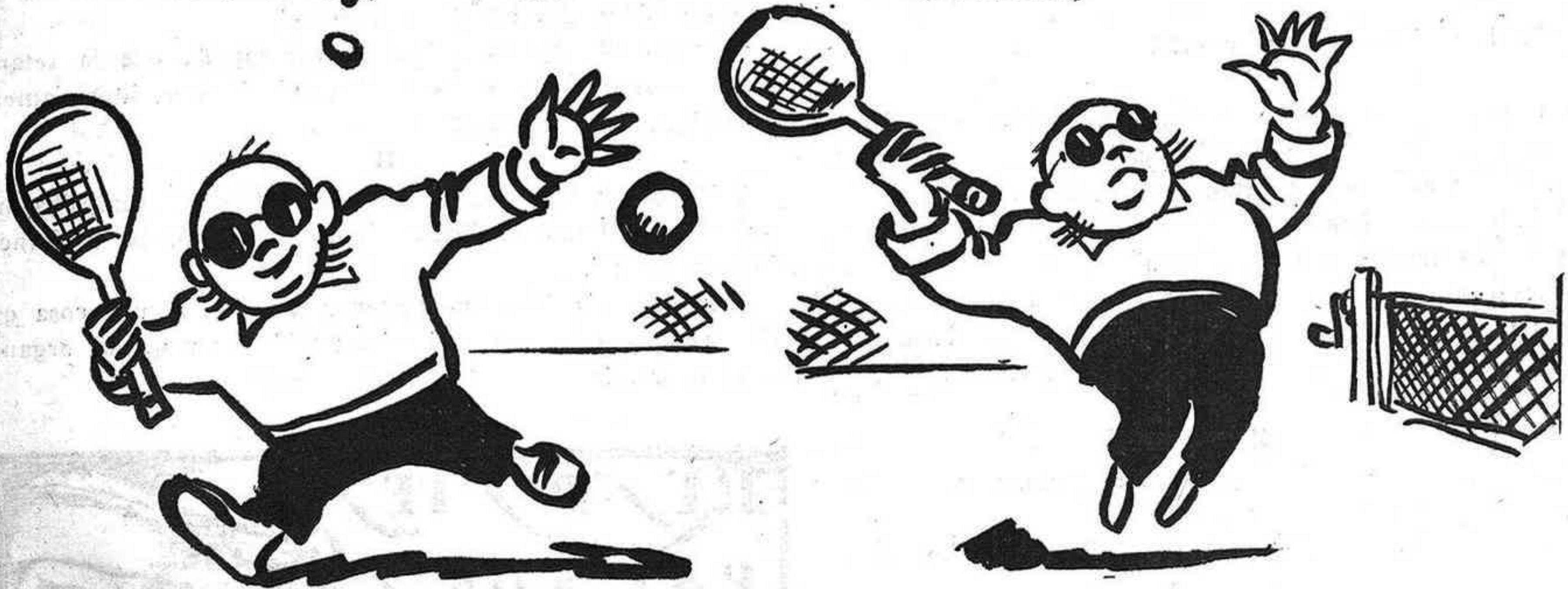
Llibre ben meditat, ben planejat, ben resolt, ric en imatges i en profunditat, la novella de Vidal i Planas ha de tenir un lloc preferent en la llibreria del bon lector.

Vidal i Planas és un jove que va per la vida com un il·luminat. Això, aquesta llum interior que el cega, li fa concebre aquestes imatges d'un lirisme encès i arrebatat que omplenen la seva obra. Vidal i Planas és un home que "creu", que encara "creu". Avui això és gairebé una cosa miraculosa. Vidal i Planas creu en la bondat, en la bondat que, com el regne de Déu, ja no és d'aquest món.

"La Virgen del Infierno" és una magnífica novella, plena d'emoció i de bondat. Vidal i Planas ha elevat la bondat a la categoria de valor estètic. Ha fet bé. Avui com mai—quan la literatura, en mans d'uns quants "snobs", fa pudor de cosa corrupta—, l'obra literària per a ésser bella ha de tenir bondat.

ALPHA.

EL SENYOR ESTEVE JUGA AL TENNIS... I FA MOLTA BROMA

S'ha aprovat pel Govern el projecte d'urbanització de les Dressanes. Les Dressanes aniran a terra.

Què se'n farà, preguntem, de les magnífiques Dressanes gòtiques, les millors Dressanes medievals del món?

✽

De Pinedo i uns uruguaians, cadascú pel seu costat, s'han emprès la travessia de l'Atlàntic. El vol de Franco els devia animar.

Hom havia travessat ja quatre cops l'Atlàntic, però la glòria és de Franco,

Ara l'han volguda fer l'italià De Pinedo i aquests uruguaians.

Que n'hi han d'envejosos al món!!!

✽

I els uruguaians, pobrets!, no han tingut tanta sort. Han anat d'orris a les costes mores; tal vegada els moros els han fet caure. El fet és que han caigut i s'ha acabat el "raid".

Els pobres senyor han anat a parar a mans d'uns pirates, segurament. Els tracten com uns cavallers, però sembla que exigeixen rescat.

Tanmateix, aquesta aventura val molt més que la glòria d'un "raid"! Si sabéssim que ens han de passar coses així, ens fariem aviadors.

✽

Un brasilenc diu que ell té proves que Franco no va fer la travessia de l'Atlàntic d'un sol vol.

Els amics de Franco demanen que el brasilenc s'expliqui.

Es veu que va fer tant d'efecte això de queixar-se de la pudor que farien les escombraries posades tota la nit al carrer, que l'Ajuntament no solament ho deixa córrer—per ara—sinó que obliga a tothom tenir galledes tapades.

Té decisions radicals, aquest Ajuntament. D'una mesura radical passa radicalment a l'oposada. Fet ' fet, tot és governar.

✽

Ens han assegurat que el senyor Nebot, el gran artista incomprès, se'n va a viure a Madrid.

—Ara, no pot passar res. Però després; després—diuen que va dir—fins i tot les criatures m'apedregarien quan passés pels carrers.

Hem perdut l'obra del senyor Nebot. Ara perdem la seva persona.

Quina desgràcia!

✽

Quin enrenou perquè Mossèn Jaume Colell celebra les seves noces de platí amb el periodisme!

Es tan vell com es vulgui aquest capellà que fa setanta cinc anys que és periodista; però voleu dir que, literàriament, ja no hi va néixer de vell?

✽

A l'"Ateneu Barcelonès" hi ha donat un concert d'harmònim el millor músic d'harmònim que es coneix, el francès Alphons Mustel.

Grat sigui als déus que l'Ateneu hagi fet alguna cosa que val la pena, encara que no hagi estat l'Ateneu qui ha organitzat el concert!

J. C. A.: Hem rebut "Nostra Quaresma". Aviat us creureu que admetrem treballs escrits en paper sànic usat!—E. P.: "El món per un forat" ens ha arribat massa tard; si el publicéssim sortiria a deshora.—J. B.-S.: Publicarem immediatament un dels vostres articles. L'altre, veurem...—F. B.: El vostre dibuix està bé d'intenció, però no encara reeixit. Treballeu amb fe, que no dubtem que quan sigueu més madur podreu fer coses que estaran bé.—Ll. B. i V.: Veurem si publiquem els vostres versos.—E. M. C.: Massa llarg.—A. T.: Passem "Paraules" a la Direcció de "La Campana".—A. T. i C.: Això són... flors i violes.

Impremta LA CAMPANA i L'ESQUELLA : Olm, 8, Ciutat

Ja és hora de portar el cabell ben pentinat

Però perquè s'amoïna en arreglar el seu cabell, si al cap de deu minuts, ja torna a estar despentinat?

Doni una nova orientació a l'assumpte

Usi la

Fixolina Canigó

i podrà tenir sempre el seu cabell llís, brillant i ben ordenat tot el dia

DE VENDA A

Perfumeries, farmàcies i drogueries
a 2:50 pessetes el tub de 40 grams

PLAGA DEL SOL 9.

BARCELONA
GRACIA

Literatura catalana

Ventura Gassol	Les tombes flamejants	Ptes. 1
Ventura Gassol	Amfora	> 3
Joan Santamaria.	L'Apòstol (Memòries del Doctor Verdós)	> 4
Josep Roig i Raventós.	Montnegre (Novel·la)	> 5
Santiago Rusiñol	Del Born al Plata	> 3'50
Revista de la poesia.	(Interessant sumari)	> 2
J. Navarro Costabella	Samuel (Novel·la)	> 4
Maria Antonia Salvà	Espigues en flor (Poesies)	> 4
J. Torredadella i Dagà.	De la meva joventut (Poesies)	> 3'50
J. Uson.	Doscents aforismes endreçats als amants del llibre	> 5
Bernard Shaw	Santa Joana	> 4

Literatura castellana

Pio Baroja.	Las veleidades de la fortuna (Novela)	Ptas. 5
Ramón del Valle Inclán.	Tirano Banderas (Novela)	> 5
Pio Baroja.	La sensualidad pervertida (Novela)	> 5
Doctor Isidro Gomá	La familia	> 6
G. Diaz Caneja	La novela sin título	> 5
Alfonso Danvila	La princesa de los Ursinos (Luchas fratricidas)	> 5
Antonio Cases	Las hogueras de Israel	> 4
J. Pla Cargol.	Goya (Su vida y sus obras)	> 3'75
Pedro Raida	Un Belmontista (Novela)	> 2
El Caballero Audaz	La venenosa.	> 5

OBRA NUEVA

MARQUÉS DE VILLA-URRUTIA

Mujeres de antaño

La reina María Luisa

Esposa de Carlos IV

Un tomo

Ptas. 8

¡EL LIBRO DEL DÍA!

LA VIRGEN DEL INFIERNO

(Novela)

Por Alfonso Vidal y Planas

Un tomo 8.º

Ptas. 4

Acaba de posar-se a la venda la novel·la d'En SANTIAGO RUSIÑOL

LA NIÑA GORDA

Un volum en 8.ª Ptes. 3'50

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem d'extravios si no es remet, a més, 30 cèntims per a certificat. Als corresponents se'ls atorgue rebuixes.

LES ESCLAVES DE LA MODA

- Senyoreta, m'hauria de deixar sortir aquesta tarda.
- Cada dissabte em demana el mateix.
- Es que cada dissabte he d'anar a cà'l barber.